

Israels krig mod journalister

Når du begår en forbrydelse, ønsker du ikke at blive fanget på kamera. I Gaza har journalister været de sidste levende vidner til et folkedrab — mennesker fanget under de mest forfærdelige omstændigheder, tvunget til at dokumentere nedslagtningen af deres eget folk, deres venner og deres familier.

De havde ikke luksusen at trække sig tilbage. Gaderne, de filmede, var deres egne gader. Begravelserne, de fotograferede, var for deres naboer, deres venner, deres slægtninge. De spiste af de samme svindende madforsyninger, drak af det samme forurenede vand og sov i de samme midlertidige skjul.

Hver udsendelse, hvert fotografi, hvert indlæg på sociale medier, de delte, var en trodsig handling mod udslettelsens maskineri. Og en efter en blev de jaget og dræbt.

Dette er ikke krigens tåge. Det er den beregnede ødelæggelse af dem, der vover at afsløre den.

Statistiske beviser

Konflikten i Gaza siden 7. oktober 2023 har medført den højeste dødelighed for journalister i registreret historie: **130,81 journalister dræbt pr. år**. I andre krige overstiger tallet sjældent enlige cifre.

Standardafvigelsen for journalisters dødsfald pr. år på tværs af globale konflikter er så lille, at Gazas tal giver en **z-score på 96,82** — langt over 3σ -tærsklen, der bruges i videnskabelig analyse til at afvise nulhypotesen. På almindeligt sprog: Der er ingen statistisk chance for, at dette er tilfældigt. Dette er en anomali, og i sammenhæng med Gazas fuldstændige forbud mod udenlandsk presse peger det direkte på bevidst målretning.

Krig	Varighed (år)	Dræbte journalister	Dræbte journalister/år
Kinesiske borgerkrig	4,34	2	0,46
Koreakrigen	3,09	5	1,62
Vietnamkrigen	19,50	63	3,23
Algeriske krig	7,68	4	0,52
Libanesiske borgerkrig	15,59	16	1,03
Sovjet-afghanske krig	9,17	7	0,76
Første Golfkrig	0,58	3	5,17
Jugoslaviske krige	10,38	14	1,35
Første tjetjenske krig	1,73	6	3,47

Krig	Varighed (år)	Dræbte journalister	Dræbte journalister/år
Anden tjetjenske krig	9,70	6	0,62
Irakkrigen	8,84	31	3,51
Krigen i Afghanistan	19,75	23	1,16
Anden Congokrig	4,96	4	0,81
Darfur-konflikten	22,17*	10	0,45
Syriske borgerkrig	14,49*	35	2,42
Libyske borgerkrig (2011)	0,69	2	2,90
Jemenske borgerkrig	10,52*	12	1,14
Gaza-konflikten	1,85	242	130,81

*Ongoing konflikter pr. 11. august 2025.

Juridiske implikationer

International humanitær lov er utvetydig. **Artikel 79** i Tilleggsprotokol I (1977) beskytter udtrykkeligt journalister som civile, medmindre de direkte deltager i fjendtligheder.

Genève-konvention IV, artikel 27 kræver human behandling af alle civile. **Tilleggsprotokol I, artikel 51** forbyder ethvert angreb på civile. **Rom-statuttet for ICC, artikel 8(2)(b) (i)** definerer bevidst målretning mod civile som en krigsforbrydelse.

Sædvanlig IHL **Regel 34** forbyder angreb på journalister helt. Disse beskyttelser forstærkes af **FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder, artikel 19** og **ICCPR, artikel 19**, som garanterer retten til at søge, modtage og dele information.

I Gaza bliver disse love revet i stykker. Statsforbuddet mod udenlandsk presse kombineret med det målrettede drab på næsten alle højtprofilerede lokale journalister er ikke en tilfældighed — det er en strategi for undertrykkelse.

Casestudier

Disse navne er mere end poster på en liste over ofre. De er liv, der blev afbrudt midt i en sætning — mennesker, der bar kameraer i stedet for rifler, mikrofoner i stedet for ammunition. Hver enkelt bar den umulige dobbelte byrde at overleve et folkedrab, mens de dokumenterede det for verden. De arbejdede ikke fra sikkerheden i fjerne kontorer; deres kontorer var gaderne under bombardement, hospitalernes gange fyldt med sårede, ruinerne af hjem, der blev til grave. For at forstå omfanget og intentionen bag Israels krig mod journalister må vi begynde med historierne om dem, der blev tavset — ikke som statistik, men som mennesker.

Hossam Shabat

Hossam Shabat var 23 år gammel, en palæstinensisk korrespondent i det nordlige Gaza for Al Jazeera Mubasher og bidrager til det amerikanske Drop Site News. Født i Beit Ha-

noun voksede han op under belejring, men han havde stadig almindelige drømme — at tage eksamen, arbejde, en dag leve uden kontrolposter og udgangsforbud.

Disse drømme blev forvandlet efter 7. oktober 2023. I 18 måneder dokumenterede Hossam krigens rædsler i det nordlige Gaza minut for minut. Han dækkede luftangreb, massefordrivelse, sult og ødelæggelsen af hans families restaurant. Han mistede mere end tredive slægtninge, men stoppede aldrig med at arbejde. Han sov ofte i skoler, på fortove eller i telte. Han udholdt sult i måneder. Han modtog regelmæssigt dødstrusler.

Den 24. marts 2025, blot få dage efter at Israel afsluttede en kort våbenhvile, interviewede Hossam en beboer, før han skulle til det indonesiske hospital i Beit Lahia for en direkte udsendelse. Han bar sin tydeligt markerede pressevest. Hans bil, parkeret i nærheden, var klar til turen.

En israelsk droneoperatør — næsten helt sikkert i stand til at identificere ham — affyrede en enkelt missil. Den ramte ved siden af hans bil og dræbte ham øjeblikkeligt. Kollegaen, journalisten Ahmed al-Bursh, kun 50 meter væk, var lige ved at slutte sig til ham. Angrebet var ikke tilfældigt artilleri; det var en bevidst likvidering fra en svævende, observerende maskine.

Hans sidste ord, forberedt i tilfælde af hans død, lød:

„Hvis du læser dette, betyder det, at jeg er blevet dræbt — højst sandsynligt målrettet — af de israelske besættelsesstyrker. Da det hele begyndte, var jeg kun 21 år gammel — en universitetsstuderende med drømme som alle andre. De sidste 18 måneder har jeg dedikeret hvert øjeblik af mit liv til mit folk. Jeg dokumenterede rædslerne i det nordlige Gaza minut for minut, fast besluttet på at vise verden den sandhed, de forsøgte at begrave. Jeg sov på fortove, i skoler, i telte — hvor som helst jeg kunne. Hver dag var en kamp for overlevelse. Jeg udholdt sult i måneder, men forlod aldrig mit folks side.

Ved Gud, jeg opfyldte min pligt som journalist. Jeg risikerede alt for at rapportere sandheden, og nu er jeg endelig i hvile — noget, jeg ikke har kendt de sidste 18 måneder. Jeg gjorde alt dette, fordi jeg tror på den palæstinensiske sag. Jeg tror, at dette land er vores, og det har været den højeste ære i mit liv at dø for at forsvare det og tjene dets folk.

Jeg beder jer nu: Stop ikke med at tale om Gaza. Lad ikke verden vende blikket væk. Bliv ved med at kæmpe, bliv ved med at fortælle vores historier — indtil Palæstina er frit.

— For sidste gang, Hossam Shabat, fra det nordlige Gaza.“

Fatima Hassouna

Fatima Hassouna var 25 år gammel, indfødt i Gaza By og en af de få tilbageværende kvindelige fotojournalister, der arbejdede i enklaven. Uddannet i multimedier fra University

College of Applied Sciences havde hun et skarpt øje for at fange modstandskraft midt i ødelæggelse.

Hendes fotografier var ikke bare billeder — de var fragmenter af livet under belejring. Børn, der jagtede hinanden gennem bombede gader. Kvinder, der æltede brød i skallen af et ødelagt køkken. En far, der holdt sin søns lille krop svøbt i et hvidt ligklæde. Hendes arbejde optrådte i internationale medier og i 2025-dokumentaren *Sæt din sjæl på din hånd og gå*, udvalgt til Cannes.

Hun var forlovet og spøjte nogle gange med venner om, hvilken slags brudekjole hun måske ville bære, selv mens hun bar sit kamera ind i farlige zoner. I april 2025 fortalte hun dokumentarens instruktør, at hun ville deltage i Cannes-visningen — men hun ville vende tilbage til Gaza, fordi „mit folk har brug for mig her“.

Den 16. april 2025 ramte israelske missiler hendes families lejlighed på anden etage i en fem-etagers bygning i det nordlige Gaza. Fatima, seks medlemmer af hendes familie og hendes gravide søster blev dræbt øjeblikkeligt. Forensic Architecture konkluderede, at angrebet ikke var en kollateral skade, men et direkte hit på hendes lejlighed. Hun havde engang skrevet: „Hvis jeg dør, vil jeg have en højlydt død.“ Det fik hun. Verden skal bare lytte.

Anas al-Sharif

Anas al-Sharif var 28 år gammel, en af Al Jazeera's mest anerkendte korrespondenter i Gaza. Fra Jabaliya-flygtningelejren havde han levet hele sit liv under blokade. I december 2023 blev hans far dræbt i et israelsk luftangreb. Venner opfordrede ham til at evakuere det nordlige Gaza. Han nægtede. „Hvis jeg går,“ sagde han, „hvem vil så fortælle historien?“

Anas' rapportering nåede hundredtusinder via X og Telegram. Han filmede umiddelbart efter bombardementer, hans stemme var rolig, selv når ekkoet af eksplosioner rungede. Han rapporterede fra sultende kvarterer, midlertidige hospitaler og begravelsoptog. Han var blevet et symbol på Gazas trods — og et klart mål.

Den 10. august 2025 var han og fem andre journalister inde i et telt nær al-Shifa-hospitalet, et kendt presseområde. Et israelsk missil ramte direkte og dræbte alle seks.

Hans sidste besked, forberedt i april 2025, blev offentliggjort posthumt:

„Dette er mit testamente og min sidste besked. Hvis disse ord når jer, så vid, at Israel har lykkedes med at dræbe mig og tyste min stemme. Først, fred være med jer og Guds nåde og velsignelser.

Gud ved, at jeg gav alt mit bestræbelse og al min styrke for at være en støtte og en stemme for mit folk, lige siden jeg åbnede mine øjne for livet i gaderne og gyderne i Jabaliya-flygtningelejren. Mit håb var, at Gud ville forlænge mit liv, så jeg kunne vende tilbage med min familie og kære til vores oprindelige by, det besatte Asqalan (Al-Majdal). Men Guds vilje kom først, og Hans dekret er endeligt. Jeg har levet gennem smerten i alle dens detaljer, smagt lidelse

og tab mange gange, men jeg tøvede aldrig med at formidle sandheden, som den er, uden forvrængning eller falskneri — så Gud kan bære vidnesbyrd mod dem, der tav, dem, der accepterede vores drab, dem, der kvalte vores ånde, og hvis hjerter ikke blev rørt af de spredte rester af vores børn og kvinder, uden at gøre noget for at stoppe massakren, som vores folk har stået over for i mere end halvandet år.

Jeg betror jer Palæstina — juvelen i kronen af den muslimske verden, hjer-teslaget for hver fri person i denne verden. Jeg betror jer dens folk, dens undertrykte og uskyldige børn, som aldrig fik tid til at drømme eller leve i sikkerhed og fred. Deres rene kroppe blev knust under tusinder af tons israelske bomber og missiler, revet i stykker og spredt over væggene.

Jeg opfordrer jer til ikke at lade kæder tyste jer eller grænser begrænse jer. Vær broer mod befrielsen af landet og dets folk, indtil værdighedens og frihedens sol står op over vores stjålne hjemland. Jeg betror jer at tage vare på min familie... min elskede datter Sham... min kære søn Salah... min elskede mor... og min livslange ledsager, min elskede kone, Umm Salah (Bayan). Stå ved deres side, støt dem.

Hvis jeg dør, dør jeg standhaftig på mine principper. Jeg vidner for Gud, at jeg er tilfreds med Hans dekret, sikker på at møde Ham, og overbevist om, at det, der er hos Gud, er bedre og evigt. Åh Gud, accepter mig blandt martyrerne... Glem ikke Gaza... Og glem ikke mig i jeres oprigtige bønner om tilgivelse og accept.

— Anas Jamal al-Sharif, 6. april 2025.“

Konklusion

Dette var ikke tilfældige dødsfald. De var mennesker — sønner, døtre, forældre, venner — der arbejdede under belejring, under bombardement, under hungersnød, for at vise verden et folkedrab i realtid. De spiste den samme sparsomme mad som deres naboer, sørgede over de samme døde og gik på de samme gader fyldt med affald. Og de blev ved med at lade deres kameraer køre, indtil det øjeblik, de blev emnet for en andens optagelser.

Når en stat dræber journalister i denne skala, er det ikke at tyste enkeltpersoner — det er at myrde sandheden. Dødsfaldene af Hossam Shabat, Fatima Hassouna, Anas al-Sharif og hundredvis flere er bevidste handlinger i en koordineret kampagne for at slette optegnelserne om, hvad der sker i Gaza.

Historien vil huske dem. Det eneste spørgsmål er, om verden vil ære dem ved at søge retfærdighed eller opgive dem til den tavshed, deres mordere forsøgte at påtvinge.